

Simfonia Toamnei

Bragagiu

Toamna trage cu arcușul
Peste strunele de ploaie
Și-i învolbură urcușul
Zbuciumarea de șuvoaie.

Notele de melodie
Le împrăștie prin noapte
Bocănesc bătând în glie
Ele prăbușite șoapte.

Iar de sus stele-ar pătrunde
Printre muzica din fire,
Dar le spală unde unde
O mahnire-i din iubire.

Și nici Luna nu e-n stare
Să se prindă de o notă
C-unde-a uitată moare
Disperarea ei bigotă.

Toamna plânge cu vioara
În balada românească
Ce nu crede primăvara
Dintr-o ploaie ciobănească.

Toamna-nvârte cu tristețe
Simfoniile de jale
Că-n vederi fricile ceții
Păsărilor spun de cale.

Bocesc arbori în durere
Că ceva îi rupe-n viață
Păsuindu-se să spere
Până-n fapt de dimineață.

Picurau numai din suflet
Fremătărilor spre ape
Și întregul lor răsuflăt
Putu curgerii încape.

Pe când umbrele mai grele
Soarele voi a-nfrânge
Tot pământul era-n stele

Și în Lună... și în sânge.
Victor Bragagiu